

ἀδελφός τοῦ ποιητοῦ τῆς «Ἐρωφίλης»· ὁ ἐπίσης Κρῆς Καλλιόπιος Καλλέργης, ὁ ἐξυμνήσας τὸν Μ. Χορτάκιον οὕτως :

ᾠ Κρήτη περιόξος ἔδρη ἀνδρῶν πολυφύμων,
ὦ σύ τε Χορτακίων εὐγενέων γενεή,
τέρπεο, καὶ γὰρ ἔχεις Μελέτιον θ' ἥλιον ἄλλον
αὐχῆσαι προφανῶς Ἑλλάδι λαμπόμενον,
οὐ βροντῆσι λόγος, βλος εἰκελος ἀστεροπῆσιν,
ἀκτίων θ' ἄρειται ἄσπερ ἅπασι χεῖρ·
ζωογονεῖ τε καρδίας βροτῶν αἰσχροῖσι τακείας·
ἥλιος οὖν ἔργοις αἱ καὶ ἔτεσσιν ἔοι !

ὁ Φραγκίσκος Σκούφος, ὁ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτος¹, ὁ ἐξ Ἀπορρίτων, ὁ ἐκ Χίου Ξαβέριος Δαβιάνος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 1624 καὶ πνιγείς πλησίον τῶν Ἐχινάδων νήσων, κατὰ τὸ 1687²· ὁ ἱεροδιάκονος Νικόδημος Βαβατενής, ἐκδότης πολλῶν ἱερῶν βιβλίων καὶ διδάσκαλος εἰς τὰς Πάτρας (1694), δπόθεν ἐξωστρακίσθη³.

Οἱ Ἐπιγραμματικοὶ καὶ Ῥδοποιοὶ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος.—

Οἱ γενικοὶ χαρακτηρισμοὶ τῶν ἐξετασθέντων στιχουργημάτων τῶν λογίων τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἰσχύουν καὶ διὰ τὰ ὅμοια προϊόντα τῶν ὁμοτέχνων τῶν τοῦ ΙΗ'. Δύναται μάλιστα νὰ προστεθῇ, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν δευτέρων τούτων ἔφερον τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ποιήσεως ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν πεζολογίαν. Εἰς τὰ στιχουργήματα ταῦτα ὑπάρχει βεδαιώς πολλὴ ἀρχαιομάθεια, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ πολλὴ νοθεὶα τῆς ἀρχαίας γλώσσης καὶ μετρικῆς· καὶ ὡς γραφόμενα, κατὰ τὸ μέγιστον μέρος τῶν, ἐξ ἀφορμῆς εἰδικῶν περιστάσεων, πολλάκις δὲ καὶ καθ' ὑποχρέωσιν—δύναται τις νὰ εἴπῃ—φέρουν τὸ κοινὸν εἰς ἑλληντὴν τοιαύτην ποίησιν γνῶρισμα τῆς ἐπικαιρότητος καὶ προχειρολογίας, κυρίως δὲ τὸν ἰδιάζοντα ἐκείνον χαρακτήρα τοῦ προσωπικοῦ ἐγκωμίου, τὸ ὁποῖον συχνότατα λαμβάνει τὴν μορφήν ταπεινῆς κολακείας. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς προστασίας ἢ τῆς εὐνοίας ἰσχυρῶν προσώπων ἄγει τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς στιχοπλόκους εἰς τὴν ἀνεύρεσιν βάνυπάρκτων προτερημάτων.

1. Τὸ ἔργον τοῦ Φρ. Σκούφου καὶ τοῦ Ἀλ. Μαυροκορδάτου ἐξετάζεται εἰς τὸ κεφάλαιον «Ὁ Παζὸς λόγος.»

2. Ἄνδρ. Δημητρακοπούλου «Προσθήκαι καὶ Διορθώσεις κτλ.» σελ. 61.

3. Ἴδε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην εἰς Παρ. Ζερλέντη: «Ἄρτυρος Βερναρδῆς κτλ.» σελ. 22.